

ՀԱՄՈՒ ՍԱԽՅԱՆ

Ի՞նչ անեն, մայրիկ

Մայրիկ, ինձ հաճախ
Ապտակում էիր
Մխալիս համար
Եվ սաստում էիր,
Որ լաց չլինեն:
Բայց ցաված տեղքս
Համբուրում էիր
Եվ իմ փոխարեն
Ինձանից թաքուն
Լաց էիր լինում:
Ախ, վերջին անգամ,
Չեմ իմանում ո՞ր
Մխալիս համար
Ինձ ապտակեցիր
Կորուստով քո մեծ...
Էլ սաստող չեղավ,
Որ լաց չլինեն,
Եվ ցաված տեղքս
Համբուրող չեղավ,
Եվ իմ փոխարեն
Իմ ցավն զգացող
Ու լացող չեղավ:
Ինձ անեն, մայրիկ: